

1. Leroy

Het is opvallend hoe snel de vakantie voorbijgaat. De eerste week vakantie kruipt voorbij. Daarna gaan de vrije dagen sneller. Steeds sneller. Dan komt die gevreesde dag. Je wordt op een morgen wakker en de school begint weer. Weg vrijheid. Hallo toetsen en huiswerk!

Ik zit dit jaar in de vierde. De vierdeklassers mogen vandaag als laatsten hun lesrooster halen. Toch ben ik iets vroeger dan normaal. Tegen tien uur loop ik de aula binnen. Mijn vriend Danny ziet me. Hij zwaait kort.

Danny en ik kennen elkaar al lang. Al vanaf de dag dat we ons hebben *opgegeven* bij de voetbalvereniging. Dat is nu zeker acht jaar geleden. We zitten niet meer op voetbal, maar we zijn vrienden gebleven.

Danny, die woedend kan worden om niets. Danny met zijn gouden kettinkje, waar ik hem stiekem om uitlach. Maar Danny wordt nooit echt uitgelachen. Hij is een kop groter dan de rest. En wie hem toch probeert te irriteren, krijgt een klap.

Ik heb Danny al een tijdje niet gezien. Ik merk dat er een afstand is tussen ons. Hij staat te praten met een paar jongens. Het zijn niet de types waar ik mee omga. Veel te braaf. Ik steek mijn hand op naar Danny en loop door naar de blikjesautomaat.

Het is al erg warm in de kantine. Een koel blikje cola gaat er altijd wel in.

Deze vakantie ben ik veel buiten geweest.
Een beetje voetballen, kletsen met de meisjes.
Dat soort werk. Soms pakte ik een bioscoopje.
Daarna was ik tot laat op het pleintje achter de school.

Danny had een vakantiebaantje bij zijn pa in de zaak. Jammer. Waarom meteen zo serieus?
Vakantie is vrijheid, genieten van het leven. Zo zie ik het. Werken kan altijd nog.

Met een luide klap valt mijn blikje uit de automaat naar beneden. Ik pak het blikje en draai me om. Ik maak mijn blikje open. Er klinkt een luid gesis: 'TSSSSHHHHH'.

Ineens wordt mijn aandacht afgeleid door iets nieuws. Iets fris. Vers meidenvlees!

Vanaf het moment dat ze de kantine binnenstapt, kijkt iedereen naar haar. Wauw!

Ik zie dat Danny gestopt is met praten. Zijn mond hangt een stukje open. Het ziet er stom uit.

Snel neem ik een slok cola.

Onopvallend kijk ik weer naar het meisje. Ze wil niet *bewust* de aandacht trekken, dat weet ik zeker. Zo is ze, dat weet ik nu al. Maar het meisje staat in het middelpunt, het *centrum* van de aandacht. Ze is prachtig en spannend ook wel. Ze vertoont *gelijkenis* met een kat. Soepel en sexy komt ze de kantine binnen op haar hoge laarzen.

Haar hakken maken bijna geen geluid.
Toch ziet en hoort iedereen in de aula het: er is een
nieuw meisje op school. MIJN meisje!

Ze heeft me betoverd. Ik ben in haar macht.
En ik weet haar naam niet eens! Haar aanwezigheid
zorgt voor een *revolutie* in mijn hoofd. (En in mijn
broek trouwens ook.)

Danny staat nog aan het andere eind van de
kantine. Hij kijkt me aan met een vreemde blik in
zijn ogen.
Zijn gezicht staat hard. Koud.
Ik weet wat Danny denkt. Na acht jaar vriendschap
weet ik dat. Het is dezelfde *gedachte* als de mijne:
dat meisje wordt van mij!

2. Danny

Ik zie Leroy staan en kijken. Zijn spieren zijn gespannen, alsof hij direct wil aanvallen. Hij is net een roofvogel die loert naar een prooi.

Ik herken die blik van vroeger. Dan moest ik met mijn moeder mee naar de stad. Alle vrouwen die we tegenkwamen, keken ook als roofvogels.

Mijn moeder zag een jurkje al vanaf een afstand. Ze vloog eropaf en MOEST het hebben. Zelfs al viel het buiten ons *budget* voor kleding. Al aten we een week lang boterhammen met pindakaas.

Ik begreep daar niets van.

Nu snap ik het. Dit meisje is het jurkje.

Geen uitverkoopje, o nee, ze is iets veel duurder.

Het meisje loopt langs me. Ze is zo vlakbij. Ik kan haar parfum ruiken. Ineens pak ik haar arm.

Ze schrikt. Even denk ik dat ik het verpest heb.

Danny, wat doe je nou?, flitst door mijn hoofd.

Waar ik de moed vandaan haal, weet ik niet.

Ik hoor mezelf naar haar naam vragen.

Met haar mooie ogen kijkt ze me aan. Groen zijn ze.

Ze heeft zich opgemaakt met heel veel mascara.

'Ik heet Pearl', zegt ze.

Ze tilt haar kin iets op en kijkt me strak aan.

Oei, ze kijkt vijandig.

'Hoi Pearl. Ik ben Danny', zeg ik met een zelfverzekerde glimlach.

De lach lijkt te werken.

Pearl ontspant zich.

Ze kijkt niet meer alsof ze me in stukken wil hakken.

‘Ik ben nieuw hier. Ik zit in klas 3B’, zegt ze.

Pearl. PEARL! Ik kan haar naam bijna proeven. De wereld staat even stil. Is dit *werkelijk* een meisje of is ze een godin?

‘Je zit bij mij in de klas’, zeg ik. Pearl kijkt verrast. ‘Ik dacht dat jij al in de vierde zou zitten, je bent zo lang!’ Ze lacht. Haar ogen lachen mee. ‘Dat hoor ik wel vaker’, antwoord ik. Dit gaat goed!

Leroy is achter me komen staan. Ik voel zijn ogen branden in mijn rug. We zijn *concurrenten*. Dat weet hij. Dat weet ik. Hij wil iets wat ik ook wil: Pearl. Dat mag niet gebeuren! Ik moet iets doen. Leroy kan elk moment toeslaan.

Met mijn arm leun ik tegen de kluisjes. Zo probeer ik Leroy te stoppen. Ik wil hem blokkeren, maar hij is snel. Hij kent elke beweging die ik wil maken. Net als op het voetbalveld. Leroy duikt onder mijn arm door. Hij staat tussen Pearl en mij in. Pearl kijkt hem nieuwsgierig aan met haar kattenogen. ‘Welkom op deze school!’, zegt Leroy enthousiast. Hij spreidt zijn armen. Heel overdreven, vind ik. Zoals Leroy altijd alles overdrijft. Ik vind dat Pearl moet schrikken. Ze moet zich tegen mij aangooien en smeken of ik haar wil beschermen.

Dat doet ze niet ... Wat had ik dan gedacht?
Ze kent alleen mijn naam.

In plaats daarvan lacht Pearl. Niet naar mij, maar naar Leroy. Naar hem!
Ik trek een boos gezicht. Leroy verpest de *sfeer* hier!
O ja, hij is echt concurrentie voor mij. Dat voel ik nu nog sterker dan anders.
Al acht jaar lang spelen Leroy en ik een wedstrijd.
Op het veld. In de klas. Op straat. Altijd.
Ook vandaag. Toch voel ik dat het dit keer anders is.

Leroy lacht terug naar Pearl. Ik zie het gebeuren.
En ik ben niet alleen. Het lijkt alsof de rest van de kantine het ook ziet. Er hebben zich groepjes leerlingen verzameld om ons heen. Ze voelen dat er iets aan de hand is. Ik word er zenuwachtig van.
Leroy daagt me uit. Dat begrijp ik zonder woorden.
Hij kijkt me arrogant aan. Wil hij Pearl ook?
Dat zullen we nog wel eens zien. Game on!

Leroy knijpt zijn ogen half dicht. Hij kijkt me vuil aan. 'Verspil je tijd niet aan deze sukkel. Kom, ik laat je de school zien, schoonheid', zegt hij tegen Pearl.
Hij zwaait kort naar mij. 'Dag dag!' Leroy zwaait, zoals je naar een klein kind zwaait. Ik voel me erg stom. Leroy loopt weg met Pearl. Zijn arm losjes om haar schouders. Er knapt iets in mij.
Hoe durft Leroy me zo voor schut te zetten?

Leroy met zijn kleine, maar gespierde lijf, zijn 'leuke' grapjes en zijn arrogante houding. Bah!

Er wordt hier een vuil spelletje gespeeld. En dan geldt de *wet* van de sterkste!

Alle middagen op het voetbalveld lijken vergeten. Onze vriendschap lijkt *verbroken*. Het is over en sluiten. Het is nu hard tegen hard.